

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 299/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 142/05 zo 4. mája 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2006 faxom a následne 13. septembra 2006 poštou doručená sťažnosť J. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 142/05 zo 4. mája 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 19. mája 2004 sa domáhal právnej ochrany, aby súd určil, že k zániku práva na bytovú náhradu vyplývajúcu z rozsudku okresného súdu sp. zn. 17 C 320/01 z 18. novembra 2002 nedošlo. Podľa jeho vyjadrenia bolo uvedené konanie okresným súdom vedené pod sp. zn. 6 C 177/04, pričom okresný súd rozsudkom z 24. júna 2005 jeho žalobu zamietol a zaviazal ho zaplatiť trovy konania žalovanej. Sťažovateľ uviedol, že proti prvostupnovemu rozhodnutiu podal 28. júla 2005 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 142/05 zo 4. mája 2006 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Sťažovateľ zároveň dodal, že 8. augusta 2006 podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, pričom v tejto súvislosti poukázal na to, že nevie označiť spisovú značku dovolacieho konania, pretože ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu spis ešte nebol predložený na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyššy súd“).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označenych práv sťažovateľ uviedol: „Z hľadiska skutkových námietok na porušenie mojich ústavných práv ako občana poukazujem v celom rozsahu na obsah žaloby zo dňa 19. 5. 2004, a najmä na obsah môjho odvolania podaním zo dňa 28. 7. 2005, v ktorom je rozvedená právna argumentácia námietok voči rozhodnutiu súdu prvého stupna, ako aj na obsah podaného dovolania zo dňa 8. 8. 2006. Okrem toho poukazujem na obsah dokazovania pred súdom prvého stupna, a moje podania a prednesy v tomto konaní uvedené, a navrhujem, aby Ústavný súd SR pri posudzovaní ústavnej sťažnosti na toto zobraľ ohľad.“

Na objasnenie skutočností sťažovateľ uviedol, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 445/99 z 3. januára 2000 bolo jeho manžerstvo rozvedené, pričom následne rozsudkom sp. zn. 17 C 320/01 z 18. novembra 2002 bolo zrušené právo spoločného nájmu účastníkov k bytu (...) v P., ktorého vylucnou nájomníčkou a členkou družstva sa stala jeho bývalá manželka. Sťažovateľ zároveň dodal: „Následne vo veci vyporiadania podielového

spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 11 C 5/03 bol uzavretý zmier, schválený uznesením súdu zo dňa 28. 5. 2003... V rámci podaného návrhu na exekúciu sa viedlo konanie na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 26 Er 509/2004, a na exekútorskom úrade v P. – JUDr. S. M. – súdny exekútor, pod sp. zn. Ex 77/2004, v rámci ktorých konaní som ja podával námietky, resp. sú v nich zadokumentované moje stanoviská vo veci.“

Porušenie označených práv vidí sťažovateľ „v postupe súdov v tom, že v rámci konania o zrušenie spoločného nájmu už bola preferovaná druhá účastníčka sporu tým, že sa ona stala výlučnou užívateľkou bytu a členkou družstva, pričom ja som bol odkázaný na prijatie primeranej bytovej náhrady, ktorú mala zabezpečiť odporkyňa... Žalovaná – využijúc situáciu – ako boli formulované rozhodnutia v spomínaných právnych veciach, začala realizovať ponuky na bytové náhrady formou nájmu v bytoch vo vlastníctve iných osôb. Tieto ponuky som vždy dôvodne odmietol. Na jednotlivé konkrétne ponuky sa v súdnom spise nachádzajú moje písomné stanoviská. Zásadný problém nastal v rámci exekučného konania, keď súd pri vznesení mojich námietok sa skutkovo vôbec nevyporiadal s dôvodnosťou mojich námietok, ale bez ďalšieho vykonania dokazovania «od zeleného stola» rozhodol, že moje námietky nie sú dôvodné“.

Sťažovateľ uviedol, že proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jeho námietok v rámci exekučného konania nemožno podať odvolanie, a preto podal žalobu o určenie, že uňho nedošlo k zániku práva na bytovú náhradu. Podľa vyjadrenia sťažovateľa okresný súd, s ktorého závermi sa stotožnil aj krajský súd, jeho žalobu zamietol s odôvodnením, že „nevzhladol naliehavý právny záujem na mojej strane na takomto určení právneho vzťahu v zmysle § 80c O. s. p. Družstevný byt, ktorý sme spolu so žalovanou nadobudli, u mňa plnil základnú existenčnú potrebu, a pri riešení práv z toho vzniknutých, je potrebné, aby účastníci konania ako účastníci občiansko-právneho vzťahu boli posudzovaní rovnako. Postupom súdov už pred napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu, je príznačná línia preferencie jedného z účastníkov právneho vzťahu, resp. v rámci procesného postavenia, a to takým spôsobom, že je porušená zásada rovnosti účastníkov“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 142/05 zo 4. mája 2006 porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zaviazal ho nahradiť mu trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti, z jej príloh a z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 177/04 ústavný súd zistil, že žalobou doručenou okresnému súdu 19. mája 2004 sa sťažovateľ domáhal určenia, že v jeho prípade nedošlo k zániku práva na bytovú náhradu. Po vykonanom dokazovaní listinami, výsluchmi účastníkov konania a osôb k ponukám bytov okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 177/04-79 z 24. júna 2005 žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho zaplatiť žalovanej trovy konania.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 29. júla 2005 odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že súd prvého stupňa nerozhodol správne, keď tvrdil, že v jeho prípade nejde o naliehavý právny záujem vedúci k určeniu, že nedošlo k zániku práva na bytovú náhradu. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že bytové náhrady, ktoré mu žalovaná ponúkala neodmietol bezdôvodne. Zároveň vyslovil názor, že v rámci exekúcie vypratáním bytu okresný súd neskúmal, či bytové náhrady, ktoré mu boli ponúknuté, boli primerané a či spĺňali určité kvalitatívne predpoklady. Ďalej uviedol, že tým, že on sám sa napokon z bytu odsťahoval, nič nemení na danej situácii a že podľa jeho názoru mu právo na bytovú náhradu nezaniklo. Okrem uvedeného sťažovateľ v odvolaní argumentoval nasledovne: „Zaujatie iného stanoviska totiž môže viesť k tomu, že osoba povinná zabezpečiť bytovú náhradu predloží oznámenie o ponuke na uzavretie nájomnej zmluvy, ktorej podpísaním by nemohol vzniknúť platný nájom, a keď osoba v prospech ktorej je bytová náhrada zabezpečovaná takýto nájom odmietne, bude bez ďalšieho preskúmavania vyprataná

s konštatovaním že došlo k zániku práva na bytovú náhradu. Avšak ustanovenie § 712c ods. 3 Obč. zák. takýto účinok spája iba pri bezdôvodnom neuzavretí zmluvy.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, aby jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovel, prípadne aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O podanom odvolaní proti prvostupňovému rozsudku rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 142/05-98 zo 4. mája 2006 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd stručne uviedol obsah napadnutého rozsudku okresného súdu. V tejto súvislosti konštatoval, že vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že rozsudkom toho istého súdu č. k. 17 C 320/01-24 z 18. novembra 2002 bolo zrušené právo spoločného nájmu účastníkov k bytu (...) v P. s tým, že jeho výlučnou nájomníčkou a členkou družstva sa stala bývalá manželka sťažovateľa. Týmto rozsudkom bola sťažovateľovi uložená povinnosť, aby sa do 15 dní odo dňa, keď mu bývalá manželka zabezpečí primeranú bytovú náhradu, vysťahoval z uvedeného bytu. Krajský súd ďalej konštatoval, že z rozsudku okresného súdu vyplynulo, že preukázanie zabezpečenia primeranej bytovej náhrady bolo predpokladom na rozhodnutie o uskutočnení výkonu rozhodnutia, ktorého sa bývalá manželka sťažovateľa domáhala. Okrem toho odvolací súd poukázal na to, že okresný súd zistil, že v rámci exekúcie vypratáním bytu boli námietky sťažovateľa vyhodnotené ako nedôvodné s tým, že jeho bývalá manželka si svoju povinnosť v súvislosti s poskytnutím primeranej bytovej náhrady splnila, pričom samotné rozhodnutie sťažovateľa vysťahovať sa z bytu pred realizovaním exekúcie zavrášilo proces splnenia povinnosti jeho bývalej manželky vyplývajúcej z rozsudku sp. zn. 17 C 320/01 z 18. novembra 2002. Podľa vyjadrenia krajského súdu okresný súd v prvostupňovom rozhodnutí konštatoval, že na základe týchto skutočností sťažovateľ nemá právo na bývanie v byte, ktorého výlučnou nájomníčkou je jeho bývalá manželka. Z uvedeného dôvodu teda okresný súd konštatoval, že na strane sťažovateľa nie je daný naliehavý právny záujem na podanie žaloby o určenie, že nedošlo k zániku jeho práva na bytovú náhradu podľa § 80

písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, a preto žalobu zamietol. Krajský súd zároveň dodal: „Pre nepreukázanie danosti naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu sa ani nezaoberal dôvodmi, pre ktoré žalovaná dňa 18. 1. 2005 podala žalobu vo veci sp. zn. 28 C 19/05, v ktorej sa domáhala zmeny rozhodnutia z 18. 11. 2002 vo veci sp. zn. 17 C 320/01, keď žiadala, aby súd určil, že žalovaný oproti vystaňovaniu sa a vyprataniu trojizbového bytu s príslušenstvom (...) v P. nemá právo na náhradný byt, pričom v tejto veci doposiaľ nie je rozhodnuté.“

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd venoval široký priestor aj námietkam a argumentom sťažovateľa obsiahnutým v jeho odvolaní. Krajský súd zároveň konštatoval, že na odvolacom pojednávaní žalovaná žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd v rozhodnutí dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné, pričom zároveň konštatoval, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne ho aj vyhodnotil. Odvolací súd sa v rámci odôvodnenia svojho právneho názoru stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa, ktorý v rozsudku bližšie špecifikoval, a to v rozsahu, ako už ústavný súd uviedol vyššie. V súvislosti s týmito zisteniami krajský súd vyslovil názor: „Na základe vyššie uvedených zistení odvolací súd dospel k záveru, že je treba prisvedčiť vyjadreniu žalovanej v odvolacom konaní, ako aj dôvodom rozsudku okresného súdu, že otázka poskytnutia primeraného náhradného bytu žalobcovi žalovanou bola jednoznačne vyriešená v exekučnom konaní, keď námietky žalobcu proti neprimeranosti bytových náhrad a námietky proti samotnej exekúcii boli zamietnuté. Aj z toho vyvodil súd prvého stupňa záver, že žalobca už nemôže mať naliehavý právny záujem na podaní návrhu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 80 písm. c) O. s. p. a to už aj z toho dôvodu, že sám byt dobrovoľne ešte pred exekučným výkonom vypratá. Preto je správne konštatovanie súdu prvého stupňa, že ak by aj žalobe vyhovel, právne postavenie žalobcu sa tým nezmení. Keďže preukázanie zabezpečenia bytovej náhrady bolo základným predpokladom pre rozhodnutie v exekučnom konaní, správne usúdil súd prvého stupňa, ak pre absenciu naliehavého právneho záujmu návrh zamietol.“

Z obsahu spisu okresného súdu ústavný súd súčasne zistil, že 9. augusta 2006 podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie proti rozsudku krajského súdu, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 51/2007 z 22. marca 2007 tak, že ho odmietol.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Vo vzťahu k čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd už judikoval, že zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02).

Obsah práva rovnosti účastníkov konania zakotveného v čl. 47 ods. 3 ústavy ako jedného z určujúcich ústavnoprávnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02).

Podstatou sťažovateľových námietok bolo tvrdenie, že už v rámci konania, predmetom ktorého bolo zrušenie spoločného nájmu bytu, bol preferovaný jeden účastník konania, a teda jeho bývalá manželka, keďže ona sa stala výlučnou nájomníčkou bytu a on, ako sám tvrdí, bol odkázaný len na poskytnutie primeranej bytovej náhrady. Zároveň sťažovateľ namietal, že bytové náhrady, ktoré mu boli zo strany jeho bývalej manželky ponúknuté, ani v jednom prípade nespĺňali podmienku primeranosti, a preto ich odmietol, nie však bezdôvodne. Zároveň sa nestotožnil s názorom súdov o tom, že jeho bývalá manželka si svoju povinnosť v súvislosti s poskytnutím primeranej bytovej náhrady splnila, ako ani s tým, že uňho vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj vzhľadom na to, že pred samotným výkonom exekúcie vypratáním bytu sa z toho bytu odsťahoval, neexistuje danosť naliehavého právneho záujmu. Obaja účastníci mali pred súdom rovnaké postavenie, ktoré im umožňovalo prednášať argumenty a dôkazy.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozsudku vychádzal zo skutkového stavu a dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, pričom v tejto súvislosti sa oprel o príslušné zákonné ustanovenia, a teda o § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku pojednávajúci o naliehavom právnom záujme a o § 712c ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, predmetom ktorých je úprava bytových náhrad. Na základe toho

vyslovil svoj právny názor o vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu. V tejto súvislosti je preto potrebné konštatovať, že úvahy odvolacieho súdu vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, pričom napadnutý rozsudok nevykazuje znaky arbitrárnosti a je náležite odôvodnený. Krajský súd v namietanom rozsudku zaujal svoj názor k sťažovateľom nastolenému problému a zdôvodnil, prečo považoval splnenie povinnosti jeho bývalou manželkou voči nemu, predmetom ktorej bolo poskytnutie primeranej bytovej náhrady, za dovŕšené a zároveň poukázal, že naliehavý právny záujem s prihliadnutím na spomínanú skutočnosť, ako aj na to, že z bytu, ktorý bol povinný vypratať, sa pred výkonom exekúcie sám rozhodol vystáhnovať, už nebol tým daný.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 142/05 zo 4. mája 2006 podľa názoru ústavného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tým, že krajský súd vyslovil názor, ktorým sa odchýlil od názoru a očakávaní sťažovateľa ešte neznamená, že došlo k porušeniu zásad spravodlivého procesu. Zároveň tým, že na základe úvah odôvodnených skutkovými okolnosťami a právnymi dôvodmi bolo rozhodnuté v prospech bývalej manželky sťažovateľa ešte nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov v konaní. Ústavný súd preto zastáva názor, že namietaným rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu tejto zásady v civilnom procese, pretože nebolo zistené, aby niektorý zo subjektov, o právach a povinnostiach ktorého tento súd rozhodoval, nemal vytvorené rovnaké procesné podmienky a rovnaké procesné postavenie.

K tomu treba dodať, že vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je chrániť občana pred skutkovými a právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, I. ÚS 203/03).

Keďže ústavný súd takéto nedostatky v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil, z uvedeného dôvodu sťažnosť sťažovateľa odmietol už na predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, s prihliadnutím na ustanovenie § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho žiadosťou o náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2007